

**DET KONGELIGE
SAMFERDSELSDEPARTEMENT**

Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet
Postboks 8036 Dep.
0030 OSLO

Deres ref	Vår ref	Dato
12/7210	13/1163	10.10.2013

Høringsuttalelse - Forslag til gjennomføring av forbrukerrettighetsdirektivet i norsk rett

Det vises til brev fra Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet 4. juli 2013 om forslag til gjennomføring av forbrukerrettighetsdirektivet av 25. oktober 2011 (2011/83/EU) i norsk rett. Direktivet omfatter blant annet regler om informasjon ved forbrukerkontrakter, om angrerett ved fjernsalg og salg utenfor fast forretningssted, tidspunkt for levering og risikoens overgang i forbrukerkjøp, samt visse andre enkeltstående forbrukerrettigheter. Direktivet er totalharmonisert slik at det ikke er adgang til å gi avvikende regler, med mindre motsatt fremgår av direktivet. Høringen omfatter forslag til ny angrerettlov, samt enkelte endringer i avtaleloven, forbrukerkjøpsloven, håndverkertjenesteloven, finansavtaleloven og markedsføringsloven. Samferdselsdepartementet har følgende merknader:

1. DIREKTIVETS VIRKEOMRÅDE

1.1 Unntak jf. artikkel 3 nr. 3

Artikkel 3 nr. 3 regulerer hvilke avtaler som faller utenfor direktivets virkeområde, herunder blant annet forbrukeravtaler "om passasjertransporttjenester, med unntak av artikkel 8 nr. 2 og artikkel 19 og 22", og forbrukeravtaler "som er inngått med teleoperatører gjennom offentlig tilgjengelige betalingstelefoner for bruk av disse eller som er inngått for bruk av én enkelt telefon-, internett-, eller telefaksforbindelse som er opprettet av en forbruker". I høringsnotatet vises det til direktivets fortale punkt 13 hvor det fremgår at medlemsstatene står fritt til å anvende direktivets regler også på områder som ikke omfattes av direktivet. Det påpekes at selv om direktivet gjør unntak for enkelte avtaletyper, kan det nasjonalt bestemmes at reglene som gjennomfører direktivet også skal anvendes på slike avtaler. I punkt 2.1.2 om gjeldende rett og departementets vurderinger fremgår det at unntakene i direktivet dels er begrunnet i at det finnes sektorlovgivning på området (som for eksempel finansielle tjenester,

pakkereiser og timeshare), dels i at avtaletypene egner seg bedre for regulering på nasjonalt nivå eller at det ville være vanskelig å komme fram til regler som passer de ulike lands systemer (som for eksempel fast eiendom). Det påpekes at unntakene dermed ikke gir noen indikasjon på at et område bør unntas fra regulering. I høringsnotatet tas det utgangspunkt i at unntakene ikke bør innføres med mindre det foreligger grunner til det, og det bes spesielt om høringsinstansenes synspunkter til dette. For bestemmelsene om levering og risikoovergang, gebyr ved bruk av betalingsmidler, telefonkostnader, tilleggsbetaling og uanmodet salg som gjennomfører direktivets artikkel 18, 20, 19, 21, 22 og 27 er det ikke foreslått noen unntak for bestemte avtaletyper.

1.2 Passasjertransporttjenester

Når det gjelder forbrukeravtaler om passasjertransport deler Samferdselsdepartementet kommisjonens synspunkt om at dette ikke skal omfattes av direktivet. Det vises til utdrag fra fortalen (27) som støttes: *"Passagertransport bør ikke være omfattet af anvendelsesområdet for dette direktiv, da den allerede er underlagt anden EU-lovgivning eller, for så vidt angår offentlige transportmidler og taxaer, er underlagt nationale regler."* Det kan skape uklarheter dersom flere regelverk regulerer det samme området. Det vises i den sammenheng til at det for jernbane er fastsatt nærmere regler i passasjerrettighetsforordningen¹, som er meget detaljert i hvilke rettigheter passasjerene har og hvilke plikter transportøren har blant annet når det gjelder informasjon, kompensasjon mv.

Videre stilles det for luftfart blant annet krav til informasjon og ikke-diskriminering i artikkel 23 i Lufttransportforordningen.² Samferdselsdepartementet mener at det vil få store økonomiske og operative konsekvenser for den norske luftfartsnæringen dersom direktivets unntak for passasjertransporttjenester ikke innføres i norsk rett, og støtter høringsuttalelsene til Hovedorganisasjonen Virke og NHO Luftfart. Den internasjonale prisstrukturen for kjøp og salg av flybilletter bygger på et system om at salget ikke kan kanselleres når et sete er solgt, med mindre det er i en billettkategori som tillater dette (for eksempel business class). Særnorske regler, som gir angrevert resten av verden ikke har, vil ramme den norske luftfartsnæringen hardt i konkurranse med utenlandske selskaper.

Når det gjelder buss, trikk og bane vil det ofte være snakk om mindre beløp, og det vil være unødvendig og teknisk komplisert å imøtekomme kravene til informasjon og skriftlig avtale i slike situasjoner. Det vises for øvrig til punkt 2.1.2.5 i høringsnotatet om salgsautomater, hvor det foreslås å videreføre gjeldende rett som unntar salg fra salgsautomater og automatisert forretningslokaler fra angrevertlovens bestemmelser. Eksempler på tjenestesiden er blant annet avtaler om kjøp av tog- og bussbilletter. Både begrunnelsen og forslaget om å videreføre unntaket støttes. Samferdselsdepartementet har for øvrig fastsatt standardvilkår for transport med rutegående busstrafikk i Norge. Dersom busselskapenes transportvilkår avviker fra disse kreves det godkjenning fra Samferdselsdepartementet. Selskapenes transportvilkår oversendes til forbrukermyndighetene for uttalelse før godkjenning fra departementet.

¹ Europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 1371/2007 av 23. oktober 2007 om jernbanepassasjerers rettigheter og forpliktelser

² Europaparlaments- og rådsforordning nr. 1008/2008 av 24. september 2008 om felles regler for drift av lufttrafikk i Fellesskapet

Samferdselsdepartementet mener forbrukeravtaler om passasjertransport er tilstrekkelig regulert i spesiallovgivningen, og at forhåndsinformasjonen og de formelle kravene til avtalen er tilpasset avtaletypen. Det foreslås at unntaket innføres i samsvar med direktivets ordlyd i artikkel 3 nr. 3 bokstav k. Dersom Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet ikke skulle være enig eller har behov for ytterligere informasjon ber Samferdselsdepartementet om å bli kontaktet.

1.3 Visse typer ekomtjenester

Samferdselsdepartementet mener det er hensiktsmessig å innføre direktivets unntak for avtaler *”som er inngått med teleoperatører gjennom offentlig tilgjengelige betalingstelefoner for bruk av disse eller som er inngått for bruk av én enkelt telefon-, internett-, eller telefaksforbindelse som er opprettet av en forbruker.”* i norsk rett. Unntaket vil eksempelvis kunne omfatte bruk av telefon eller internett for eksempel i telefonboks eller bruk av trådløst nett på kafé. Etter departementets syn vil det være unødvendig og teknisk komplisert å imøtekomme kravene til informasjon og skriftlig avtale i slike situasjoner. Videre vil det normalt gjelde kurante kjøp og mindre beløp, hvor det antas å være upraktisk med mye informasjon, skriftlig bekreftelse og angrerett. Når det gjelder bestemmelsene om levering og risikoovergang, gebyr ved bruk av betalingsmidler, telefonkostnader, tilleggsbetaling og uanmodet salg som gjennomfører direktivets artikkel 18, 19, 20, 21, 22 og 27, antas reglene å være lite praktiske / relevante for de avtaletypene dette unntaket gjelder. Videre kan det virke uoversiktlig og unødig kompliserende at enkelte bestemmelser i ny angrerettlov skal gjelde for avtaler som i utgangspunktet faller utenfor lovens anvendelsesområde. Det foreslås at unntaket innføres uten forbehold i samsvar med direktivets ordlyd i artikkel 3 nr. 3 bokstav m. Når det gjelder selve utformingen av unntaket og behov for klargjøring av hvilke type avtaler som omfattes, vises det til Post- og teletilsynets høringsuttalelse som støttes.

2. LOVFORSLAG

2.1 Opplysningsplikt før avtaleinngåelse ved annet enn fjernsalg og salg utenfor fast forretningssted

I høringsnotatet punkt 3.2 og 3.3 foreslås det innføringen av plikt til å gi nærmere angitte opplysninger før avtale inngås mellom en næringsdrivende og en forbruker ved annet enn fjernsalg og salg utenfor fast forretningssted. Opplysningsplikten vil gjelde for både kjøps- og tjenesteavtaler. Det er foreslått at reglene plasseres i avtaleloven som regulerer avtaler i alminnelighet, og som i motsetning til forbrukeravtalelovene ikke er begrenset til særskilte avtaletyper. I tråd med direktivet er det foreslått at reglene i avtaleloven om plikt til å gi opplysninger før avtale inngås avgrenses negativt mot avtaler om fjernsalg og salg utenfor fast forretningssted. For slike avtaletyper gjelder angrerettloven. Høringsinstansene er blant annet bedt om å uttale seg om relevante opplysningskrav i den eksisterende lovgivningen og spørsmålet om eventuell harmonisering med lovbestemmelsene som gjennomfører opplysningskravene i forbrukerrettighetsdirektivet artikkel 5.

Samferdselsdepartementet viser til at blant annet ekomforskriften § 1-8 stiller krav til avtale mellom tilbyder av offentlig elektronisk kommunikasjonstjeneste og sluttbruker om levering av elektroniske kommunikasjonstjenester. Bestemmelsen lyder:

§ 1-8. Avtale

Tilbyder av offentlig elektronisk kommunikasjonstjeneste skal tilby sluttbruker avtale for abonnements tjenester, herunder kontantkort tjenester. Avtalen skal blant annet omfatte opplysninger om:

- 1. tilbyders navn og adresse*
- 2. avtalens omfang, herunder relevante opplysninger om nett og tjenester, kvalitetsparametre, vedlikeholdsvilkår og tidspunkt for tilknytning*
- 3. pris samt hvor man får tilgang til oppdatert informasjon om pris*
- 4. avtalens varighet og vilkår for fornyelse og opphør*
- 5. sted for lagring av lagringspliktige data i medhold av ekomloven § 2-7a*
- 6. kompensasjons- og refusjonsordninger ved kvalitetsavvik eller ved manglende levering*
- 7. reservasjonsordninger for nummeropplysning og fellesfakturert tjeneste*
- 8. prosedyre for klagebehandling.*

Avtalen kan endres eller opphøre i henhold til ekomloven § 2-4, herunder skal sluttbruker ved flytting av lagringssted for lagringspliktige data til annen stat varsles minst en måned før endringen trer i kraft.

Bestemmelsen har et delvis overlappende virkeområde idet det stilles visse opplysningskrav til avtalen tilbyder skal tilby sluttbruker. Opplysningskravene i forslaget til ny § 38 b i avtaleloven er imidlertid mer spesifisert og går noe lenger enn ekomforskriften § 1-8 på enkelte punkt. Dette gjelder blant annet kravene som stilles til opplysninger om den næringsdrivendes identitet, hvordan prisopplysninger skal gis, ordningene for betaling, og opplysninger om rettslige eller kommersielle garantier. På den annen side inneholder ekomforskriften § 1-8 sektorspesifikke krav til opplysninger som ikke fremgår av forslaget til ny § 38 b i avtaleloven. Dette gjelder blant annet opplysninger om sted for lagring av lagringspliktig data og reservasjonsordninger for nummeropplysning og fellesfakturert tjeneste.

Ekomforskriften skiller ikke mellom sluttbruker som er forbruker eller næringsdrivende, og det fremgår ikke noe om tidspunktet for når opplysningene skal gis. Imidlertid fremgår det av ordlyden at tilbyder plikter å "tilby" sluttbruker avtale for abonnements tjenester og kontantkort tjenester, og stiller videre minstekrav til hva tilbudet (avtalen) skal omfatte. Et tilbud vil tidsmessig normalt foreligge før aksept, og kan således sies å være i overensstemmelse med den foreslåtte ordlyden i avtaleloven § 38 b første ledd "Før en forbruker blir bundet av en avtale skal den næringsdrivende gi forbrukeren følgende opplysninger på en klar og forståelig måte, såfremt opplysningene ikke allerede går frem av sammenhengen". Bestemmelsen i ekomforskriften er ikke avgrenset negativt mot visse avtaletyper, som for eksempel fjernsalg og salg utenfor fast forretningssted. Det kan virke kompliserende for næringsdrivende å måtte forholde seg til flere, delvis overlappende regelsett. Det fremgår det av utkast til ny § 38 a i avtaleloven at bestemmelsene i nytt kapittel om forbrukeravtaler "gjelder for avtaler som inngås mellom en næringsdrivende og en forbruker, med mindre annet følger av lov eller av bestemmelser gitt i medhold av lov". Ettersom bestemmelsene bare er delvis overlappende, kan det likevel skape tvil om hvilke regler ekomtilbyder må forholde seg til ved inngåelse av avtale med forbruker.

Det er videre bedt om høringsinstansenes syn på behovet for å unnta avtalene som omfattes av direktivets artikkel 3 nr. 3 bokstav a til c, e og f, samt i til m fra opplysningsreglene. Det vises til merknaden til punkt 1 ovenfor om unntak fra direktivets virkeområde.

Samferdselsdepartementet mener det må fremgå av utkast til ny § 38 b annet ledd i avtaleloven at bestemmelsene i første ledd ikke gjelder avtaler om passasjertransporttjenester, og avtaler som er inngått med ekomtilbyder gjennom offentlig tilgjengelige betalingstelefoner for bruk av disse eller som er inngått for bruk av én enkelt telefon-, internett-, eller telefaksforbindelse som er opprettet av en forbruker. Se punkt 2.6.

2.2 Opplysningskrav før avtaleinngåelsen og krav til avtalen ved fjernsalg og salg utenfor fast forretningssted

Direktivet artikkel 6 stiller krav til opplysninger som skal gis før avtaleinngåelsen og suppleres av artikkel 7 og 8 som stiller krav til avtalen ved fjernsalg og salg utenfor fast forretningssted. Artikkel 6 har mange paralleller i artikkel 5, som er kommentert under punkt 3 ovenfor. Direktivet skjerper opplysningskravene i forhold til gjeldende rett, ved at flere opplysningskrav spesifiseres. I tillegg skjerpes kravene til når opplysningene skal gis. Direktivet artikkel 7 stiller krav både til den næringsdrivende og til forbrukeren. Bestemmelsen omhandler krav til skriftlighet, kopi eller bekreftelse av avtale til forbrukeren, samt krav til uttrykkelig anmodning fra forbruker om oppstart av levering av tjeneste før angrefristen er utløpt. Statene får adgang til å gjøre unntak fra de formelle kravene for avtaler av økonomisk verdi som ikke overstiger 200 Euro. Direktivet artikkel 8 gjelder krav knyttet til salgsformen fjernsalg, ikke bare til selve avtalen, slik kapitteloverskriften indikerer. Artikkel 8 omhandler krav til opplysninger fra næringsdrivende til forbruker, enkelte særlige regler dersom kommunikasjonsmiddelet avtalen inngås gjennom er elektronisk, særregler dersom kommunikasjonsmiddelet har begrenset plass eller tid til å vise opplysninger, generelt krav om bekreftelse av avtale til forbrukeren, samt krav til uttrykkelig anmodning fra forbruker om oppstart av levering av tjeneste før angrefristen er utløpt. Artikkelen gir adgang for medlemsstatene til å innføre særlige krav ved fjernsalgsavtaler som inngås per telefon. Artikkel 7, 8 og 9 er foreslått innført gjennom utkast til ny angrerettlov kapittel 2 om den næringsdrivendes opplysningsplikt ved fjernsalg og salg utenfor fast forretningssted, kapittel 3 om formelle krav til avtaler inngått utenfor fast forretningssted, og kapittel 4 om formelle krav til fjernsalgsavtaler.

Når det gjelder blant annet utkast til ny lov om angrerett § 7 om opplysningsplikt før avtaleinngåelse, § 9 krav til avtaler inngått utenfor fast forretningssted, §§ 12 og 13 om krav til opplysninger før fjernsalgsavtaler inngås, § 15 om krav til fjernsalgsavtaler, § 17 om krav til bekreftelse på inngått avtale, vises det til merknaden til punkt 2.1 om kravene som stilles i ekomforskriften § 1-8 til tilbud om avtale mellom ekomtilbyder og sluttbruker. Bestemmelsen i ekomforskriften har et delvis overlappende virkeområde med informasjonskravene som stilles i de ovennevnte bestemmelsene. Imidlertid er det i lovforslaget stilt mer detaljerte og spesifikke krav til opplysningene som skal gis, samt krav til blant annet opplysninger om angrerett og fremgangsmåte for å bruke angreretten. Ekomforskriften § 1-8 inneholder på den annen side sektorspesifikke krav til opplysninger. Dette gjelder blant annet opplysninger om sted for lagring av lagringspliktig data og reservasjonsordninger for nummeropplysning og fellesfakturert tjeneste. Ettersom bestemmelsene er delvis overlappende, kan det skape tvil om hvilke regler ekomtilbyder må forholde seg til ved inngåelse av avtale med forbruker.

I tillegg er det i ekomforskriften kapittel 5a om fellesfakturert tjeneste en bestemmelse om informasjonsplikt:

§ 5a-3. Informasjonsplikt

Tilbyder skal vederlagsfritt informere sluttbruker om adgangen til å sperre for bruk av fellesfakturert tjeneste og om de ulike beløpsgrenser for sperring jf. § 5a-2. Tilbyder skal sikre at bruker vederlagsfritt informeres om prisen for tjenesten. Prisinformasjon skal gis på en hensiktsmessig måte for bruker før fellesfakturert tjeneste leveres, med unntak for nummeropplysningstjeneste der prisinformasjon kan gis i etterkant.

Bestemmelsen åpner eksplisitt for at prisinformasjon om nummeropplysningstjeneste kan gis i etterkant, og er i motstrid med forbrukerrettighetsdirektivets krav om at slik informasjon skal gis i forkant.

2.3 Skriftlig bekreftelse ved telefonsalg

Direktivets artikkel 8 nr 6 inneholder to særlige formkrav ved fjernsalg per telefonsamtale. I motsetning til de aller fleste kravene i direktivet, er det frivillig for medlemsmedlemsstatene å innføre disse reglene. Medlemsstatene kan i sitt nasjonale regelverk kreve at den næringsdrivende skal bekrefte tilbudet til forbrukeren og at denne først blir bundet når denne har undertegnet tilbudet eller sendt sitt skriftlige samtykke til den næringsdrivende.

Medlemsstatene kan dessuten kreve at bekreftelser fra forbrukeren foretas på et varig medium. Samferdselsdepartementet gjør oppmerksom på at forslaget til ny lov om angrerett § 16 er delvis overlappende med ekomforskriften § 1-10 som stiller krav til skriftlig fullmakt ved blant annet videresalg av abonnement for elektronisk kommunikasjon og ved annen avtaleinngåelse om levering av telefontjeneste eller internetttilgang. Ekomforskriften § 1-10 omfatter flere avtalesituasjoner enn forslaget til ny angrerettlov § 16, som er begrenset til "uanmodet" oppringninger fra næringsdrivende. Ekomforskriften § 1-10 stiller imidlertid ikke krav til lagring av fullmakten.

2.4 Unntak fra angrerettloven

Det følger av gjeldende angrerettlov § 19 bokstav b at angreretten ikke gjelder for *"enkeltstående tjenester dersom selgeren ved avtaleinngåelsen forplikter seg til å levere tjenesten på et bestemt tidspunkt eller innenfor et bestemt tidsrom"* ved annet fjernsalg enn telefonsalg. Dette omfatter blant annet forbrukerkjøp av flybilletter. I henhold til høringsnotatet 6.8.16 er dette ikke foreslått videreført. Bestemmelsen er foreslått erstattet med ny lov om angrerett § 21 bokstav l, som innfører regelen i direktivets artikkel 16 bokstav l om at angreretten ikke kan benyttes ved forbrukeravtaler om *"levering av tjenester som innkvartering for andre formål enn boligformål, transport av varer, bilutleietjenester, catering eller tjenester knyttet til fritidsaktiviteter dersom avtalen fastsetter en bestemt dato eller periode for utføringen av slike tjenester"*. Unntaket gjelder både fjernsalgsavtaler og avtaler inngått utenfor fast forretningssted. Det er i høringsnotatet påpekt at bestemmelsen fremstår snevrere enn gjeldende rett, som omfatter enhver enkeltstående tjeneste. Til dette bemerkes det at innsnevringen blant annet må sees i lys av at for eksempel forbrukeravtaler om passasjertransport er unntatt fra direktivets virkeområde etter artikkel 3 nr. 3 bokstav k. Innføring av unntaket innebærer i praksis at for eksempel forbrukerkjøp av flybilletter på internett fortsatt vil være unntatt angrerettlovens bestemmelser, ettersom avtaler om passasjertransporttjenester faller utenfor lovens virkeområde. Det vises til merknaden til punkt 1.2.

2.5 Telefonkostnader

Forbrukerrettighetsdirektivet artikkel 21 omhandler kommunikasjon via telefon og gjelder prisen for en samtale når en forbruker ringer til en næringsdrivende som vedkommende har inngått en avtale med. I første ledd slås det fast at der den næringsdrivende har en kontakttelefon i tilknytning til den inngåtte avtalen, skal forbrukeren ikke betale mer enn grunntaksten for samtalen. Begrepet ”grunntakst” er ikke definert i direktivet, og heller ikke omtalt i direktivets fortale. Bestemmelsens annet ledd fastslår at første ledd ikke berører tilbyder av ekomtjenesteyters rett til å ta betalt for slike samtaler. Det fremgår av høringsnotatet at formålet er å beskytte forbrukeren ved å forhindre at næringsdrivende tjener penger på telefonsamtaler i etterkant av en inngått avtale, i tillegg til avtalt pris for varen eller tjenesten. Det sentrale med bestemmelsen er at telefonsamtalen ikke skal utgjøre et faktisk pristillegg for avtalt vare eller tjeneste, utover det som går til ekomtilbyder. Kostnadene ved en telefonsamtale for forbrukeren avhenger både av hva slags avtale forbrukeren har med sin ekomtilbyder, samt hvilke avtaler den næringsdrivende har med sin ekomtilbyder. Det sentrale ved gjennomføringen av bestemmelsen er at hele avgiften skal gå til ekomtilbyder og ikke til avtaleparten.

I høringsnotatet stilles det spørsmål om den ekstrapris en næringsdrivende betaler sin ekomtilbyder for å ha ett 5 sifret nummer som alle skal ringe, kan inkluderes i den samtalepris som forbrukeren skal betale, eller om næringsdrivende må ha en ekstralinje som kundene kan ringe for å imøtekomme kravet i direktivet. Dette kan for eksempel være et automatisert sentralbord for hele bedriften, istedenfor individuelle 86 nummer til de lokale filialer. Videre er det bedt om høringsinstansens syn på hvor i norsk lovgivning man kan regelfeste intensjonen i direktivet om prisbegrensning for ovennevnte type telefonsamtaler. Bestemmelsen er foreslått inntatt som endring i markedsføringsloven § 11 nytt annet ledd: *”I næringsvirksomhet er det forbudt å henvise forbrukere som skal ta kontakt med den næringsdrivende i forbindelse med en inngått avtale til et telefonnummer som debiteres med en høyere takst enn grunntakst.”*

Samferdselsdepartementet har ikke innvendinger til at plasseringen av en slik bestemmelse eventuelt inntas i markedsføringsloven. Som det fremgår av høringsnotatet kan begrepet ”grunntakst” skape tolkningstvil. Når det gjelder spørsmålet om den ekstrapris en næringsdrivende betaler sin ekomtilbyder for å ha ett 5 sifret nummer som alle skal ringe bør inkluderes i den samtalepris som forbrukeren skal betale, antas det at dette kan være hensiktsmessig. Det vises til høringsnotatet hvor dette blant annet begrunnes i at disse avgiftene utgjør svært lite per samtale, og at det kan være med på å styrke den næringsdrivendes kundeservice. Videre er det i høringsnotatet pekt på at egne serviceavtaler om for eksempel pc-hjelp per telefon ikke er ment å falle inn under bestemmelsenes anvendelsesområde. Samferdselsdepartementet mener det bør presiseres og klargjøres hva som menes med begrepet ”grunntakst” enten i lovteksten eller merknaden. Begrepet er også benyttet i forslag til ny angrerettlov § 7 bokstav g). Det vises for øvrig til høringsuttalelsen fra Post- og teletilsynet som støttes.

2.6 Ny § 38 b i avtaleloven

Det foreslås ny ordlyd i utkast til § 38 b annet ledd i avtaleloven:

Bestemmelsene i første ledd gjelder ikke

1. avtaler om dagligdagse transaksjoner som oppfylles umiddelbart ved avtaleinngåelsen,
2. avtaler om finansielle tjenester,
3. avtaler om pakkereiser,
4. avtaler som er omfattet av tidspartloven,
5. fjernsalgsavtaler og avtaler inngått utenfor fast forretningssted,
6. *avtaler om passasjertransporttjenester,*
7. *avtaler som er inngått med ekomtilbyder ved offentlig tilgjengelige betalingstelefoner for bruk av disse eller som er inngått for bruk av én enkelt telefon-, internett-, eller telefaksforbindelse opprettet av en forbruker.*

For avtaler om fjernsalg og salg utenfor fast forretningssted gjelder angrerettloven.

2.7 Ny angrerettlov § 2

Forslag til ny ordlyd:

§ 2. Unntak fra lovens virkeområde

Loven gjelder ikke for:

- a) salg av varer og andre tjenester enn finansielle tjenester fra salgsautomater og automatiserte forretningslokaler
- b) salg av varer og andre tjenester enn finansielle tjenester utenfor fast forretningssted når den samlede kontraktssummen, inkludert frakt- og tilleggskostnader som forbrukeren skal betale, er kr 300 eller mindre
- c) avtaler som omfattes av lov om avtaler om deltidsbruksrett og langtidsferieprodukter mv.
- d) avtaler som omfattes av lov om pakkereiser og reisegaranti (pakkereiseloven)
- e) *avtaler om passasjertransporttjenester*
- f) *avtaler som er inngått med ekomtilbyder ved offentlig tilgjengelige betalingstelefoner for bruk av disse eller som er inngått for bruk av én enkelt telefon-, internett-, eller telefaksforbindelse opprettet av en forbruker*

2.8 Ny angrerettlov §§ 9 annet ledd, 15 annet ledd, og 21 bokstav n)

Det vises til merknadene under punkt 1 og forslag til ny ordlyd i punkt 2.7 for ny angrerettlov § 2 om unntak fra lovens virkeområde. Den foreslåtte endringen innebærer at utkast til ny lov om angrerett §§ 9 annet ledd, 15 annet ledd og 21 bokstav n) vil bli overflødig.

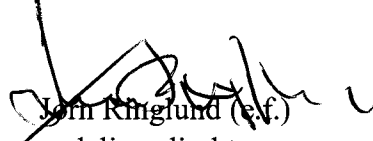
2.9 Ny angrerettlov § 13

Samferdselsdepartementet foreslår ny overskrift til § 13 i utkast til ny angrerettlov:

”*Fjernsalgsavtale inngått ved bruk av elektronisk kommunikasjon*”. Bakgrunnen for forslaget er å skape bedre samsvar med begrepsbruken i ekomregelverket. Det fremgår videre av utkastet til bestemmelsens tredje ledd at forbrukeren ikke blir bundet av avtalen eller bestillingen, dersom den næringsdrivende ikke overholder annet ledd. I annet ledd foreslår vi

at "lignende" erstattes med "annen". Ordlyden blir da slik: *"Den næringsdrivende skal påse at forbrukeren uttrykkelig erkjenner at bestillingen medfører forpliktelse til å betale. Dersom bestillingen utføres ved å aktivere en knapp eller annen funksjon, skal knappen eller funksjonen være merket på en lett leselig måte med ordene "bestilling med forpliktelse om å betale" e.l."* Ordlyden i bestemmelsens annet og tredje ledd kan skape noe usikkerhet om bestemmelsens rekkevidde. Det kan stilles spørsmål om bestemmelsen for eksempel gir forbrukeren rett til å beholde varen som er bestilt i slike tilfeller, eller dersom varen må returneres, hvem skal i slike tilfeller bære kostnaden ved dette? Dette bør forsøkes klargjort i merknaden eller eventuelt presisert i bestemmelsen.

Med hilsen

John Ringfund (e.f.)
avdelingsdirektør

for Jenny Lønn Barvik
rådgiver